

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce:

P. A.

státní příslušnost: Nigerijská federativní republika,

t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,

sídlem Balková 1, Tis u Blatna,

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,

sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2018, č. j. KRPA-479375-15/ČJ-2018-000022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání podle

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a

2. postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“); doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
3. Žalobce v žalobě namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem. Žalovaný měl povinnost zvážit možnost uložení zvláštních opatření, které by nahrazovaly realizaci zajištění. Žalovaný měl též povinnost odůvodnit zajištění existence vážného nebezpečí útěku. Žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu v Itálii si nebyl vědom skutečnosti, že nemůže vstupovat na území jiných evropských států, než je Itálie. Žalovaný mohl přistoupit k mírnějším opatřením, případně uložit povinnost opustit území. Dále žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nevěděl, že se na území České republiky vyskytuje nelegálně, neboť jeho právní zástupkyně v Itálii mu sdělila, že může cestovat po zemích schengenského prostoru a vrátit se má do Itálie až bude rozhodnuto v jeho azylové věci. Úmysl nevycestovat nebyl zjevný z žalobcova jednání; žalobce se chce vrátit do Itálie, kde má požádáno o azyl. Žalobce rovněž může uvést adresu místa pobytu na území České republiky, a to u své přítelkyně V. O., na adrese Ú. n. O. Zde by žalobce mohl bydlet do doby odletu do Itálie. Argumentace žalovaného, že vážné nebezpečí útěku je zřejmé z žalobcova jednání, je založená pouze na domněnkách správního orgánu. Žalovaný se měl dále zabývat zásahem do rodinného a soukromého života žalobce v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016-26. Žalobce má na území přítelkyně, již zmíněnou V. O., se kterou má partnerský vztah. Tato skutečnost není v protokolu o podání vysvětlení uvedena, neboť vztah žalobce s V. O. netrvá dlouho. Žalovaný se měl alespoň okrajově zabývat zásahem do rodinného a soukromého života. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že je napadené rozhodnutí přiměřené podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále uvádí, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť si několikrát plete název země, do které se má žalobce vydat. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že si žalobce třikrát požádal o azyl v jiných zemích, a tím zneužívá institut žádosti o azyl. Tato skutečnost však není pravdivá, neboť žalobce si požádal o azyl pouze jednou, a to na území Itálie. V souladu s uvedeným žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že byly splněny podmínky pro zajištění cizince podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Není sporné, že se žalobce na území České republiky vyskytuje neoprávněně. Žalobce byl dne 19. 9. 2018 vyhlášen Švýcarskem v schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec. Podrobnější informací z Policejního prezidia bylo zjištěno, že žalobce byl švýcarskými úřady odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 30 dnů a k peněžitému trestu za neoprávněný pobyt na území. Následně byl rovněž odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 60 dnů za přečin na úsek drogové kriminality. Žalobci byl rovněž uložen zákaz pobytu na území Švýcarska od 19. 9. 2018 do 18. 9. 2023. Žalobce si tak byl dobře vědom, že švýcarské úřady mu zakázaly pobyt. I přesto přicestoval na území České republiky za účelem zaměstnání. Z žalobcova jednání tak vyplývá úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění do jiného státu. Ohledně možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování odkázal

žalovaný na napadené rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o zajištění počátečním úkonem řízení, takže žádné důkazní řízení nemůže předcházet. Je tak logické, že správní orgán je povinen obstarat pouze takový dostatek podkladů pro závěr, že jsou naplněny podmínky zajištění, a to v souladu s časovou tísň, v níž je správní orgán povinen rozhodnout. Žalovaný je přesvědčen, že výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu. Z podání vysvětlení žalobce nevyplývá, že by měl na území České republiky vytvořen rodinný život. Z tvrzení, že žalobce má partnerský vztah s V. O., je patrná účelovost se snahou obejít žalobcovy povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců. Žalovaný je si vědom skutečnosti, že v napadeném rozhodnutí se několikrát vyskytuje Francie, a to namísto Itálie. Nicméně ze správního spisu i z další části odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že má být žalobce předán na území Itálie, neboť s ním zde bylo dne 16. 6. 2016 zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se tak o zcela zjevnou nesprávnost v psaní. Na tom však nemění nic skutečnost, že byly naplněny podmínky k aplikaci ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců. V souladu s uvedeným tak žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
6. Policejní hlídka provedla dne 20. 12. 2018 v Praze na Staroměstském náměstí pobytovou kontrolu, při níž byl kontrolován žalobce, jenž na výzvu hlídky předložil cestovní pas Nigérie; provedenou kontrolou předloženého dokladu bylo zjištěno, že žalobce je v evidenci schengenského informačního systému veden jako nežádoucí cizinec. Následně byl žalobce eskortován na odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Žalovaný si vyžádal zjištění důvodu zavedení cizince do schengenského informačního systému. Ze zprávy Policejního prezidia vyplývá, že žalobce byl podmíněně odsouzen dne 14. 6. 2018 v Lausanne k 30 dnům trestu odnětí svobody s probační lhůtou 2 let a k peněžitému trestu 300,- CHF za neoprávněný pobyt na území Švýcarska. Dále byl žalobce dne 13. 7. 2018 odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 60 dnů za přečin na úseku drogové kriminality a za nelegální pobyt. Žalobci byl uložen zákaz vstupu na území schengenského prostoru platný ode dne 19. 9. 2018 do 18. 9. 2023. Z protokolu o podání vysvětlení vyplývá, že žalobce opustil v lednu 2015 Nigérii a postupně se dostal přes Libyi do Itálie, kde požádal v roce 2016 o mezinárodní ochranu. Žalobce přicestoval dne 2. 8. 2018 do České republiky z Itálie. Žalobce uvedl, že do České republiky si přijel hledat práci. Právní zástupkyně žalobce v Itálii mu sdělila, že do doby vyřešení mezinárodní ochrany na území Itálie je žalobce oprávněn cestovat po zemích Evropské unie. Žalobce tvrdil, že mu právní zástupkyně poradila, aby si našel v jiné evropské zemi prozatím práci. Žalobce dále uvedl, že v České republice se živí příležitostně brigádami. Žalobcova rodina se nachází na území Nigérie, přičemž na území České republiky nemá žádnou osobu, se kterou by měl vztah ve smyslu rodinného a soukromého života podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále uvedl, že má v plánu vycestovat na území Itálie až mu napíše právní zástupkyně, že je rozhodnuto o mezinárodní ochraně. Žalobce disponuje částkou ve výši zhruba 600,- Kč, bydlí v hostelu, jehož přesnou adresu nezná. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 12. 2018, č. j. KRPA-479375-16/ČJ-2018-000022, byl žalobce dle § 129 odst. 1 dublinského nařízení zajištěn za účelem předání podle dublinského nařízení; doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
9. V čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení je stanoveno: *„Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“*
10. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky“.*
11. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*
12. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené“.*
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v*

rámcí řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.

14. Ohledně povahy zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017-27: *„K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě.“ S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“*
15. Možnost uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců shledal žalovaný za nemožnou a neúčelnou v souladu se zákonem a okolnostmi dané věci. Žalobce sám v podání vysvětlení uvedl, že disponuje částkou ve výši zhruba 600,- Kč, nemá adresu pobytu na území České republiky, kde by se mohl zdržovat. Adresu své přítelkyně V. O. před žalovaným neuvedl, tuto uvádí až v podané žalobě. Z předchozího chování žalobce, jež vyplývá ze správního spisu, nelze rovněž usuzovat, že by území České republiky opustil dobrovolně. Žalobce v podané žalobě uvádí, že nevěděl, že se nemůže volně pohybovat po jiných evropských zemích, neboť toto mu sdělila jeho italská právní zástupkyně. Soudu se jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by žalobce nevěděl o zákazu vstupu na území jiných evropských států než Itálie. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce byl dvakrát odsouzen ve Švýcarsku, mj. za neoprávněný pobyt. Žalobce následně, ač musel vědět, že vstup na jiná území evropských států je nelegální, opět porušil právní předpisy a přicestoval na území České republiky. Zde se vyskytoval několik měsíc bez povolení k pobytu.
16. Cizince lze za účelem předání zajistit podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jestliže existuje vážné nebezpečí útěku. Předmětné ustanovení ve druhé a třetí větě dále rozvíjí pojem vážné nebezpečí útěku demonstrativním výčtem. Jednou z okolností, s níž lze spojit vážné nebezpečí útěku, je neoprávněný pobyt cizince. V daném případě není spor o to, že pobyt žalobce na území České republiky byl neoprávněný. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Česká republika není přímo sousedícím státem se zemí, kde má být žalobce předán, tj. s Itálií a žalobce rovněž neuvedl před správním orgánem adresu místa pobytu. Soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 104/2017-21: *„Dále je nesporné, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně,*

byl si toho vědom a tento jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až vlastní činností policie. To uvedl i správní orgán v odůvodnění rozhodnutí o stěžovatelově zajištění a ani stěžovatel tato fakta v soudním řízení nezpochybňuje. V tomto smyslu již samotný fakt, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně, postačuje k naplnění zákonné definice vážného nebezpečí útěku.“ I v posuzovaném případě žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, čehož si musel být vědom a tento neoprávněný pobyt byl zjištěn až vlastní činností policie. Již samotný fakt, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, postačuje k naplnění zákonné definice vážného nebezpečí útěku. Tvrzení žalobce v tomto směru tak nelze přisvědčit; tato žalobní námitka tak není důvodná.

17. V souladu s uvedeným v předchozím bodě se soud plně ztotožňuje s žalovaným. S ohledem na předchozí jednání žalobce, zejména na opakované porušování zákazu vstupu na území jiných evropských států kromě Itálie, kde žádá o udělení mezinárodní ochrany, dále na tvrzení žalobce, že na území Itálie se hodlá vrátit až po vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, lze dospět k závěru, že žalovaný nebude dobrovolně spolupracovat s orgány České republiky. Žalobní námitka spočívající v tvrzení, že žalovaný vychází pouze z ničím nepodložených domněnek, tak není důvodná. Rovněž uložení povinnosti opustit území se v daném případě s ohledem na výše uvedený nejví účelné.
18. Námitka žalobce ohledně neposouzení rodinného a soukromého života není příhodná. Ze správního spisu vyplývá, že v době rozhodování správního orgánu žalobce neuvedl, že by na území České republiky měl osobu, díky níž by správní orgán měl posuzovat zásah do rodinného a soukromého života. Naopak žalobce v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že rodina žalobce se nachází v Nigérii a na území České republiky se nikdo blízký nevyskytuje. Tvrzení žalobce, že v protokolu o podání vysvětlení neuvedl V. O. jako svou přítelkyni, neboť s ní měl vztah pouze krátce, soud považuje za účelové. Žalovaný se nemohl vypořádat s možným zásahem do rodinného a soukromého života, když žalobce V. O. jako svou přítelkyni neuvedl a sdělil, že na území České republiky nemá žádnou blízkou osobu. I v případě, že by soud dospěl k závěru, že vztah žalobce s V. O. je reálný a že by při odloučení těchto osob mohlo dojít k zásahu do soukromého života, neznamenalo by zajištění žalobce za účelem předání do Itálie nepřiměřený zásah ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 8 Azs 233/2017-30: „*Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře dospěl k závěru: „Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“* Nadto soud dodává, že je-li V. O. státní občankou České republiky, má možnost za žalobcem v souladu s volným pohybem osob členských států Evropské unie přesídlit. Žalobní námitku ohledně neposouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce tak soud neshledal důvodnou.
19. Soud neshledal důvodnou rovněž námitku týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, zejména s § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017-27, žalovaný musí vydat rozhodnutí o zajištění v omezeném čase a není po něm možno požadovat, aby bylo v rozhodnutí zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států.

V daném případě má však soud za to, že žalovaný posoudil věc s ohledem na § 174a zákona o pobytu cizinců dostatečně, a to nejen s ohledem na uvedený judikát. Byla zohledněna závažnost a druh protiprávního jednání (neoprávněný pobyt na území České republiky po dobu několika měsíců), věk a zdravotní stav žalobce, rodinné vztahy žalobce, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby a další relevantní okolnosti.

20. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí několikrát namísto Itálie uvádí jako zemi předání Francii, je bez právního významu, neboť je zcela zřejmé, že se jedná o zjevnou nesprávnost ve smyslu § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Tato nesprávnost rovněž neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je z napadeného rozhodnutí evidentní, že zemí předání je Itálie, kde si žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Informace ohledně zneužívání podávání žádostí o azyl ze strany žalobce, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, sice nevyplývá ze správního spisu, nicméně nosnými důvody pro uložení zajištění za účelem předání na území Itálie byly zejména žalobcům neoprávněný pobyt a jeho předchozí porušování právních předpisů na území jiných států Evropy. Tento žalobní důvod a s ním spojený návrh na vyslovení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, tak soud nepovažuje za důvodný.
21. Pokud jde o výčet nejružnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (čl. 5 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 174 zákona o pobytu cizinců, § 2, 3, 50, 52 a 68 s. ř., takový výčet (s výjimkou ustanovení, jejichž tvrzené porušení bylo v žalobě alespoň stručně skutkově a právně odůvodněno – např. § 129 zákona o pobytu cizinců, § 68 odst. 3 s. ř., či čl. 28 dublinského nařízení) nelze považovat za žalobní body, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
22. Napadené rozhodnutí tak v souladu s výše uvedeným splňuje všechny náležitosti, tak jak je vyžaduje § 68 odst. 3 s. ř., zejména s ohledem na skutečnost, že žalovaný správní orgán je povinen o těchto věcech rozhodnout ve velmi krátkých zákonných lhůtách.
23. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. ledna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce